

naturligviis imod deres Villie, og vanskeliggjort Administrationen af Kolonierne der. Jeg anfører dette blot som et Fingerpeg, men jeg troer det maa tages i Betragtning, da man ikke kan Andet end ville tillægge denne Mand's Dom Indflydelse paa den fremtidige Ordning. Jeg troer derfor, at det vilde være rettest, om Folkethinget, med al mulig Paaskjønnelse af det Dp-offrende og det sande kristelige Sindelag, som ligger til Grund for Dr. Kalkars Dnske at bereise Grønland, hvorved han i sin fremrykkelige Alder udsætter sig for store Besværligheder, om Folkethinget, siger jeg, med al Paaskjønnelse heraf nægter at bevilge Penge hertil; jeg troer, at disse Penge i det allerhelbigste Tilfælde ikke ville gjøre allermindste Nytte, men tværtimod efter al Rimelighed Skade.

Ternansen: Det Afstemningspunkt, der her ligger for, om at sende en Missionair til Grønland, er vistnok af den Bestaffenhed, at de fleste Medlemmer i Thinget maae føle, at det er et af de vanskeligste Spørgsmaal at afgjøre; idetmindste har det været Tilfældet med mig, at det ikke har været let for mig at komme til Klarhed med Hensyn til min Afstemning derover. Jeg deler i fuldstaaende Maal den Anerkjendelse, som det ærede Udvalg har ydet det fromme Sindelag, hvoraf det omtalte Tilbud er fremgaaet, men paa den anden Side har jeg ikke kunnet Andet end ogsaa at føle Vægten af de Grunde, det har udtalt derimod, og navnlig med Hensyn til Mandens Alder, hans Mangel paa Kjendskab til det Folks Sprog, Liv og Eiendommelighed, som han skal leve iblandt, og den ringe Sandsynlighed, der er for, at han, selv med den utrætteligste Anstrengelse, i den korte Tid vil kunne erhverve den Indsigt i Forholdene og Færdighed i Sproget, som ere nødvendige for ham, dersom han virkelig skal kunne danne sig en selvstændig Mening, baade om den Trang, der er tilstede, og om Midlerne til at afhjælpe den. Dette vilde imidlertid maaftke ikke have faaet Vægtfaalen for mig til at synke til denne Side; men der er en anden Betragtning, som for mig er af afgjørende Betydning. Man har før seet, at naar en Mand har følt sig drevet af en indre Kaldelse til en eller anden Gjerning i Kirken's Tjeneste, saa

ere Vanskeligheder og Hindringer besejrede, som for den almindelige menneskelige Betragtning maatte synes uovervindelige; men jeg har ikke faaet det Indtryk af dette betingede Tilbud fra Dr. Kalkar, at der ligger en saadan Kaldelse til Grund derfor. Det har desuden heller ikke kunnet lykkes mig at faae Forvisning om, at der med den fromme Iver for Missionsvæsenet, som jeg tilfulde anerkjender der er hos denne Mand, forener sig det Rys og den Klarhed over det kristelige Liv og den kristelige Livsfilde, som nødvendig maa være tilstede, hvis en saa bethdningsfuld Gjerning skal krones med Betsignelse, og hvis han ikke skal udsætte sig for at tage feil af, hvad det er, hvortil der i Sandhed trænges. Jeg troer saaledes, at det maa være Pligt baade imod Sagen og Manden selv ikke at modtage dette hans Tilbud, og altsaa ikke bevilge den dertil forlangte Sum. Forsaavidt er jeg enig med det ærede Udvalgs Fleertal. Jeg kan derimod ikke følge det, naar det har tiltraadt Ministerens Forslag om at stille den forlangte Sum til Ministeriets Raadighed i Almindelighed. Jeg kan nemlig ikke friggjøre mig for Indtrykket af — hvad der er stødende for min Følelse — at vi, ved at bevilge en saadan Sum, ligesom udstede en Indbydelse til hvem der kunde have Lyft til at forsøge sig i den omtalte Gjerning. Vistnok vil man sige: Ja, men vi have den Tillid til den høitagtede Minister, at han nok vil vide at finde en Mand, der er stiftet dertil; men det seer virkelig besynderligt ud at vedtage en saadan Bestemmelse i samme Dieblif, man nægter at modtage et Tilbud fra en bestemt Mand, der er anbefalet af den samme høitagtede Minister. Det forekommer mig overhovedet, at Ministerens Forslag lider af den samme Hovedfeil, som efter min Mening findes ved saameget af vort Missionsvæsen, at man nemlig handler, som om man gik ud fra den Forudsætning, at den første Betingelse for Missionsvæsenet var: at have Penge! Men det er ganske andre Betingelser, der skulle til. Der er for det Første den, at Forbunden hos det paagjældende Folk maa være beredt til at modtage den kristelige Sæd, og for det Andet, at der findes Mænd med en bestemt indre Kaldelse, som ville vie deres Liv til Kristen-